

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci

žalobců:

a) **M. P.**

bytem x

b) **Ing. M. P.**

bytem x

oba zastoupeni advokátem Mgr. Jiřím Kokešem,
se sídlem Na Flusárně 168, Příbram,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,

se sídlem Zborovská 11, Praha,

za účasti

osoby zúčastněné na řízení:

obec P.,

se sídlem x

zastoupena advokátem JUDr. Antonínem Janákem,
se sídlem T. G. Masaryka 142, Příbram,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2017, č. j. 027390/2017/KUSK,
sp. zn. SZ 011733/2017/KUSK REG/JM,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2017, č. j. 027390/2017/KUSK, sp. zn. SZ 011733/2017/KUSK REG/JM, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému ze žalobců na náhradě nákladů řízení částku 10 364,60 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce Mgr. Jiřího Kokeše, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 19. 4. 2017, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu M.(dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1605/2016-2/M (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“). Tímto rozhodnutím nařídil stavební úřad žalobcům jakožto vlastníkům neodkladné odstranění stavby „zbořeniště – rodinný dům č. p. x“ (dále jen „stavba“) na pozemku p. č. st. x v katastrálním území P. (stejně jako všechny pozemky dále v tomto rozsudku uváděné) umístěné v jižní části pozemku v blízkosti navazující komunikace na pozemku p. č. x a sousedící ze dvou stran s pozemkem p. č. x. Žalobci podali proti napadenému rozhodnutí žalobu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobci nejprve zrekapitulovali dosavadní průběh tohoto řízení a řízení souvisejících. Uvedli, že podali žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení. V průběhu řízení o něm jim dne 6. 9. 2016 byla doručena výzva ke zjednání nápravy a provedení řádné údržby stavby spočívající v odstranění zřícených částí komína a střechy a bezpečném zajištění veškeré zbylé konstrukce stavby. Žalobci začali činit práce v souladu s výzvou. Následně však obdrželi výzvu k zastavení prací, neboť dle odůvodnění výzvy započali realizovat stavební záměr bez příslušného povolení stavebního úřadu. Realizace měla spočívat v tom, že žalobci začali dláždit příjezdovou komunikaci spolu se stáním pro dva automobily. Podle žalobců se nejednalo o dlážděnou příjezdovou cestu, nýbrž o pouhé zpevnění stávající přístupové cesty pro předejití škodám na cizím pozemku (vlastníkem pozemku, na kterém stojí stavba, je osoba zúčastněná na řízení), způsobeným těžkou technikou potřebnou k výkonu nařízených zajišťovacích prací. Proto se nejednalo o zahájení stavby bez příslušného povolení, jak uvedl stavební úřad v usnesení o zastavení řízení o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení ze dne 6. 2. 2017, č. j. 1351/2016-6/M. V mezidobí před vydáním tohoto rozhodnutí došlo vlivem nepříznivého počasí a zdlouhavého postupu správních orgánů ke zborcení střechy stavby, která měla být předmětem rekonstrukce. Následně stavební úřad nařídil žalobcům odstranit zbytek stavby a žalovaný toto rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

3. Žalobci namítli, že stavební úřad pochybil, neboť měl nechat zabezpečit stavbu a nepřerušit řízení o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení. Stavební úřad však řízení zastavil, neboť žalobci podle něj započali s realizací rekonstrukce zpevněním příjezdové cesty k domu tím, že ji vyštěrkovali. Podle stavebního úřadu se tímto žádost žalobců o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení stala zjevně bezpředmětnou podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tento závěr mají žalobci za nesprávný, neboť mají právní zájem na pokračování v řízení, protože se žádost nemohla stát bezpředmětnou. Žalobci odmítli, že by došlo k zahájení plánované rekonstrukce. Stavebnímu úřadu muselo být z projektové dokumentace zřejmé, že tímto způsobem neměla být cesta zpevněna (rekonstruována) a že nebyly provedeny žádné terénní práce pro přípravu podkladu pro skutečnou budoucí komunikaci. Došlo k pouhému vyštěrkování příjezdové cesty. Šterk byl vysypán na povrch pozemku. Taková činnost nesplňuje základní podmínky pro postup vybudování komunikace a zpevnění plochy. Žalobci byli s ohledem na nepříznivé povětrnostní podmínky nuceni provést zpevnění cesty, aby ke stavbě měla přístup těžká technika za účelem zjednání nařízené nápravy spočívající v odstranění padající střechy a zbytků komína. Důsledkem tohoto (nařízeného) postupu bylo, že stavba dle správních orgánů přestala existovat a správní orgány nařídily její odstranění.
4. Žalobci vytkli žalovanému, že nikterak nezohlednil námitky, které uvedli v odvolání, nýbrž se pouze ztotožnil s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení. Dal jí za pravdu v tom, že zpevnění cesty nebylo součástí udržovacích prací, ale jednalo se o svévoli žalobců. Nepřihlédl k nezbytnosti zpevnění příjezdové komunikace. Dále převzal za své i to, že stavba je na pozemku, který je veřejným prostranstvím, přičemž právě z toho plynoucí přístupnost každému bez omezení zakládá ohrožení života osob nebo zvířat. Žalovaný si však byl vědom toho, že pozemek, na kterém stavba stojí, není ve vlastnictví žalobců.
5. Žalobci namítli, že postup stavebního úřadu, který vyhodnotil stav stavby na základě místního šetření, ke kterému žalobce nepřizval, a nedal žalobcům možnost vyjádřit se k shromážděným pokladům před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu, je nesprávný. Žalovaný se ztotožnil s argumentací osoby zúčastněné na řízení, že se nejedná o nesprávný postup, jestliže žalobci nebyli předvoláni k místnímu šetření, na základě kterého stavební úřad dospěl k výše uvedeným závěrům. Žalobci namítli, že tím stavební úřad tím, že jim nesdělil výsledky místního šetření a nedal jim možnost vyjádřit se k nim, nezjistil dostatečně skutkový stav věci, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. Závěr žalovaného o naplnění podmínek k nařízení odstranění stavby shledali žalobci také jako nesprávný, neboť nebyla naplněna podmínka neodstranění závadného stavu přes výzvu stavebního úřadu. Uvedli, že z popsaného průběhu řízení týkajících se stavby je zřejmé, že činili veškeré kroky k zachování a rekonstrukci stavby, správní orgány však činily veškeré kroky, aby jim to nebylo umožněno. Žalobci činili vše, co jim správní orgány uložily. Vzhledem k tomu, že v řízení nebyl zjištěn skutečný stav věci, došlo k porušení práv žalobců, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
7. Správní orgány mají v souladu s § 6 odst. 1 správního řádu, postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Této zásady správní orgány podle žalobců nedostály. Stavební úřad vydal výzvu ke zjednání nápravy a provedení řádné údržby stavby žalobců a určil, v čem má údržba spočívat. Žalobci postupovali v souladu s výzvou stavebního úřadu, odstranili zřícenou část komína a střechy a zajistili veškeré zbylé konstrukce. Výsledkem těchto udržovacích prací bylo rozhodnutí o odstranění stavby, neboť na základě těchto

práci se stavba stala zbořeništěm a neplní již svůj původní účel – účel rodinného domu. Žalobci jsou tedy „biti“ na tom, že v souladu s výzvou začali stavbu udržívat, přičemž je jim současně vyčítáno, že začali stavbu odstraňovat. Tímto postupem správní orgány jednaly v rozporu s § 8 správního řádu, dle kterého správní orgány dbají vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy a povinnostmi dotčené osoby. Veřejná správa má být službou veřejnosti, správní orgány se mají chovat zdvořile a vycházet dotčeným osobám vstříc v souladu s § 4 správního řádu, čemuž správní orgány nedostály.

8. Postupem správních orgánů také došlo k neoprávněnému zásahu do vlastnického práva žalobců garantovaného v čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Vlastnictví je předpokladem svobody, rozvoje jednotlivce a soukromé iniciativy. Vlastník má právo svůj majetek udržívat, užívat, požívat a disponovat s ním. Postupem správních orgánů však došlo k zásahu do vlastnictví žalobců v takové míře, že může mít až fatální následky spočívající v úplném znemožnění výkonu vlastnického práva. Postup správních orgánů považují žalobci zcela mimo zákonné meze omezování vlastnického práva, protože nepoživá ochrany ze strany státu. Článek 11 Listiny mj. zajišťuje povinnost veřejné moci jednat tak, aby do vlastnického práva jednotlivců nezasahovala, a také zavazují veřejnou moc, aby vlastníkově poskytla ochranu v případě neoprávněných omezení a rušení vlastnického práva. Postup správního orgánu I. stupně byl nesprávný. Listinou a zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), jsou upravena hmotná práva. Naopak zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), je podpůrným předpisem upravujícím procesní postupy. Rozhodnutím stavebního úřadu došlo k omezení hmotných práv upřednostněním procesních předpisů. Zásahem do vlastnického práva došlo k nenávratnému poškození věci. Následkem zdlouhavého správního řízení žalobcům nebylo umožněno započít nezbytné práce, které by vedly k revitalizaci stavby. Správním orgánům muselo být zřejmé, že pokud nezbytné práce spojené s opravou předmětné nemovitosti neprovedou v nejbližší době, dojde k poškození nemovitosti v takovém rozsahu, že již nebude možná žádná její rekonstrukce. Správní orgány tak neoprávněně oddalovaly vydání stavebního povolení do okamžiku, kdy bude nemovitost v nerekonstruovatelném stavu.
9. Z výše uvedených důvodů žalobci navrhli zrušení napadeného rozhodnutí.
10. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že ze spisu je zřejmé, že havarijní stav stavby řešily správní orgány s žalobci již od roku 2013. Namítl, že žalobci sice uvedli práva, která jim náleží coby vlastníků stavby, avšak neuvedli povinnosti, které jsou s nimi spojené. Citoval § 154 stavebního zákona a poukázal na to, že žalobci nezmiňují údržbu stavby v letech 2004 - 2013, tedy od nabytí vlastnického práva ke stavbě do podání v pořadí prvního podnětu osobou zúčastněnou na řízení. Žalovaný dodal, že podnět byl podán před ohlášením jakýchkoliv stavebních úprav, učiněným žalobci. Dále odkázal na posouzení odborně technického stavu stavby ze dne 15. 2. 2013 zpracované Ing. Petrem Sukdolákem, autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, a Ing. Markem Schejbalem, autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb, (dále jen „posouzení stavu stavby“) a uvedl, že z fotografií ve spise je zřejmé, že technický stav stavby se v průběhu let zhoršoval, až došlo ke zřícení velké části stavby. Dále popsal průběh událostí před vydáním výzvy ke zjednání nápravy, který následně vyústil až k nařízení bezodkladného odstranění stavby dne 21. 12. 2016. K nařízení odstranění stavby je potřeba naplnění dvou zákonných

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

podmínek, což je v případě žalobců splněno. Žalovaný uzavřel, že zjistil skutečný stav věci. Prováděl místní šetření a ústní jednání, shromažďoval důkazy a významná zjištění a vzal v potaz i vyjádření osoby zúčastněné na řízení, která je současně vlastníkem pozemku pod předmětnou stavbou, ve kterém uvedla, že nemá v úmyslu pozemek prodat, nesouhlasí s rekonstrukcí domu a žalobci nepředložili takový projekt, který by splňoval regulativy osoby zúčastněné na řízení (obce). Z uvedených důvodů považuje žalobu za nedůvodnou a navrhl, aby ji soud zamítl.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námítky, neshledal.
13. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem implicitně souhlasili.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci:
Součástí spisu je záznam ze dne 13. 12. 2016, podle kterého téhož dne proběhlo místní šetření na pozemku p. č. st. x, na němž stojí stavba, a v němž stavební úřad uvedl, že bylo započato s odstraňováním stavby bez příslušného povolení. Na pozemku se již nachází pouze „zbořeniště“, rodinný dům přestal existovat. Dále stavební úřad uvedl, že byly zahájeny stavební práce: „*stavební úpravy rodinného domu č. p. x – nová dlážděná příjezdová komunikace + stání pro 2x o. a.*“, také bez příslušného povolení. Pro označení nově vznikající stavby stavební úřad čerpal z předložené dokumentace pro povolení stavebního záměru, která byla předložena spolu s žádostí o povolení záměru č. j. 1351/2016.
15. Dne 21. 12. 2016 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. 1605/2016-2/M, kterým žalobcům dle § 135 odst. 4 stavebního zákona nařídil provést neodkladné odstranění stavby, kterou označil jako „*zbořeniště: rodinný dům č. p. x*“. Stanovil podmínky pro odstraňování stavby a postup bouracích prací. Stavba měla být odstraněna bezodkladně, nejpozději do 1 měsíce od právní moci rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že od roku 2013 je vedeno řízení o nařízení udržovacích prací vztahující se ke stavbě. Dne 22. 8. 2013 proběhlo místní šetření, kde bylo účastníky řízení dohodnuto provedení zabezpečení stavby. Usnesením ze dne 26. 8. 2013, č. j. 736/2013-5/M, bylo řízení přerušeno z důvodu ohlášení stavebních úprav žalobci. Žalobci podali dne 18. 5. 2016 novou žádost o povolení stavebního záměru, pročež byli opětovně vyzváni výzvou ze dne 30. 8. 2016, č. j. 736/2013-8/M, k provedení dalších opatření. Na základě dalšího upozornění osoby zúčastněné na řízení proběhlo místní šetření dne 13. 12. 2016, při kterém bylo zjištěno, že bylo započato s odstraňováním stavby bez povolení stavebního úřadu. Na pozemku se již nachází pouze zbořeniště, rodinný dům přestal existovat. V případě, že zbořeniště ohrožuje životy a zdraví osob a zvířat tím, že hrozí zřícení, nařídí stavební úřad podle § 135 odst. 4 stavebního zákona provedení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

neodkladného odstranění stavby, přičemž vzhledem k tomu, že je mu dobře znám stav stavby, využil § 135 odst. 5 stavebního zákona a rozhodl bez předchozího projednání s vlastníky stavby.

16. Žalobci proti tomuto rozhodnutí podali odvolání, neboť rozhodnutí stavebního úřadu se podle nich zakládá na nesprávném právním posouzení věci. Uvedli, že dne 6. 9. 2016 byli stavebním úřadem vyzváni ke zjednání nápravy a provedení řádné údržby stavby spočívající v odstranění zřícených částí komína a střechy a bezpečnému zajištění veškeré zbylé konstrukce stavby. Žalobci okamžitě začali provádět nařízené práce. Není pravdivé tvrzení stavebního úřadu, že začali s odstraňováním stavby. Činili pouze údržbu stavby, ke které byli stavebním úřadem vyzváni. Žalobci odmítli, že by stavba ohrožovala životy osob a zvířat. Napadené rozhodnutí neobsahuje jakékoliv odůvodnění pro tvrzení o odstranění stavby bez povolení. Argument, že okolí stavby není oploceno, považují žalobci za účelový. Stavební úřad si je dobře vědom, že pozemek pod stavbou není ve vlastnictví žalobců, přičemž vlastník pozemku (osoba zúčastněná na řízení) činí od počátku veškeré kroky pro znemožnění stavby a její rekonstrukce. Žalobci se již několikrát pokusili o spolupráci s osobou zúčastněnou na řízení, ale vždy neúspěšně. Dále obdrželi výzvu ze dne 16. 12. 2016, č. j. 1-1589/2016-2/M, k bezodkladnému zastavení prací, neboť začali realizovat stavební záměr bez příslušného povolení, pokud začali dláždit příjezdovou komunikaci a stání pro dva automobily. Toto tvrzení se nezakládá na pravdě, neboť žalobci pouze vyštěrkovali část stávající přístupové cesty ke stavbě, aby mohli lépe vyhovět výzvě ke zjednání nápravy. Jedná se o přístupovou cestu, ke které bylo smlouvou ze dne 30. 12. 2013 zřízeno věcné břemeno. Žalobci rovněž nesouhlasí s označením současné stavby jako „zbořeniště“. Tento pojem stavební zákon neobsahuje, pracuje s ním pouze vyhláška č. 357/2013 Sb. (dále jen „katastrální vyhláška“), která za zbořeniště označuje druh pozemku. Pozemek pod předmětnou stavbou však je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, stavba není součástí pozemku. Rozhodně tedy není zbořeništěm, neboť to je pojem katastrálního zákona označující druh pozemku. Stavba není součástí pozemku, proto zbořeništěm být nemůže. Žalobci také nesouhlasili s tím, že stavba již přestala existovat. Uzavřeli, že současný stav nikoho neohrožuje, je pouze výsledkem udržovacích prací nařízených stavebním úřadem. Navrhli zrušení napadeného rozhodnutí stavebního úřadu.
17. Součástí správního spisu je vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 16. 1. 2017. Osoba zúčastněná na řízení v něm uvedla, že žalobci začali provádět práce spojené se zpevněním přístupové cesty ke stavbě. Zpevnění cesty nebylo součástí udržovacích prací, nemělo vliv na jejich provedení a jedná se o svévoli žalobců, kteří tak začali jednat bez vědomí osoby zúčastněné na řízení a stavebního úřadu. Rovněž není pravdou, že žalobci cestu začali zpevňovat pro lepší odstranění střechy. V době, kdy žalobci začali navážet kameny na zpevnění cesty, střecha již na stavbě nebyla. Dále uvedla, že stavební úřad nepochybil, když žalobce nepředvolal k místnímu šetření, na základě něhož zastavil řízení. Stavební úřad je povinen zjistit skutečný stav věci a podepřít ho důkazy, k čemuž správní řád nabízí celou paletu důkazních prostředků. K dokazování však může použít jakýkoliv prostředek vhodný k prokázání skutkového stavu. Nesouhlasila s námitkou žalobců, že stavba neohrožuje životy osob nebo zvířat. Stavba je umístěna na veřejném prostranství. Právě přístupnost stavby bez omezení zakládá vzhledem k jejímu stavu toto ohrožení. Po žádosti žalobců o zábor veřejného prostranství, na nějž osoba zúčastněná na řízení reagovala sdělením cenové nabídky za zábor veřejného prostranství, žalobci přestali s osobou zúčastněnou na řízení jednat. Dala žalobcům za pravdu, že stavbu nelze označit jako

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

zbořeniště. Obecně vzato se však za zbořeniště považují zbytky částí zdí stavby, která již zanikla. Polemizovat s tím, zda stavba plní svou funkci rodinného domu, je zcela nadbytečné, neboť z fotografií, které jsou součástí správního spisu, plyne, že se již o rodinný dům nejedná. Uzavřela, že nesouhlasí s provedením stavby a nemá v úmyslu pozemek pod stavbou prodat. Žalobci nepředložili takový projekt, který by splňoval regulativy obce. K vyjádření přiložila fotografie, podle kterých byla dne 5. 11. 2016 stavba bez střechy, přičemž k navážení šterku došlo až na začátku prosince 2016.

18. Dne 23. 2. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že stavební úřad řešil havarijní stav stavby se žalobci od roku 2013. Uvedl, že součástí spisu je posouzení stavu stavby, ze kterého plyne, že stavba je nebezpečná pro okolí. Do stavby lze bez překonání překážek vstoupit a hrozí okamžité nebezpečí zřícení stropu nebo krovu. Uvedl, že z fotodokumentace ve spise je zřejmé, že technický stav stavby se v průběhu let zhoršoval, až došlo ke zřícení podstatné části. Reagoval na tvrzení žalobců, že za současného stavu (2016) stavba nepředstavuje ohrožení pro okolí, neboť žalobci postupovali v souladu s výzvou stavebního úřadu a stavbu zajistili. Údajně k lepšímu dosažení tohoto zajištění zpevnili příjezdovou komunikaci ke stavbě, čímž chtěli předejít poškození pozemku pod stavbou příjezdem těžké techniky potřebné k zajištění stavby. Na námitku, že žalobci nezapočali stavební práce (realizaci stavebního záměru vyděláním příjezdové komunikace) bez příslušného povolení, reagoval žalovaný tak, že v napadeném rozhodnutí převzal vyjádření osoby zúčastněné na řízení, která uvedla, že úprava cesty byla projevem svévole žalobců, nikoliv následkem snahy vyhovět nařízení udržovacích prací stavebním úřadem. Dále se žalovaný ztotožnil s tvrzením osoby zúčastněné na řízení, že správní orgán je povinen úplně zjistit skutkový stav věci a v rámci zjišťování není vázán návrhy účastníků, čímž se patrně mínil vypořádat s námitkou žalobců, že nebyli přizváni k místnímu šetření dne 13. 12. 2016, že je stavební úřad neseznámil s podklady pro rozhodnutí a nedal jim možnost jakkoliv se k nim vyjádřit, čímž porušil § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný uzavřel, že nebezpečí pro životy a zdraví osob a zvířat spočívá v přístupnosti pozemku se stavbou. Dodal, že z posouzení technického stavu stavby ze dne 15. 2. 2013 plyne, že stavba není v dobrém technickém stavu a není zabezpečena proti vstupu osob a zvířat. K tomu, aby stavební úřad mohl nařídit odstranění stavby, je potřeba naplnění zákonných podmínek. Musí se jednat o stavbu, která svým závadným stavem ohrožuje život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob a zároveň vlastník stavby přes výzvu, případně rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstranil závadný stav stavby. V tomto případě byly naplněny obě podmínky současně, proto se ztotožnil se stavebním úřadem a zamítl odvolání žalobců.

Posouzení žalobních bodů

19. Podle § 135 odst. 1 stavebního zákona nařídí stavební úřad vlastníku stavby neodkladné odstranění stavby a zabezpečí její odstranění, jsou-li ohroženy životy osob nebo zvířat tím, že stavba hrozí zřícením. Podle odstavce 2 nařídí stavební úřad vlastníku stavby provedení nutných zabezpečovacích prací, jestliže stavba svým technickým stavem ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat, není-li nutné ji neodkladně odstranit. Podle odstavce 4 zjišťuje stavební úřad v případech uvedených v odstavci 1 a 2 kontrolní prohlídkou stavby, na kterou přizve účastníky řízení, její skutečný stav a rozhodne o nařízení neodkladného odstranění stavby, nutných zabezpečovacích prací, popř. vyklizení stavby. Podle odstavce

5 může neodkladné odstranění stavby, nutné zabezpečovací práce, popř. vyklizení stavby nařídit i bez předchozího projednání s vlastníkem stavby.

20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vychází z toho, že k nařízení odstranění stavby je potřeba naplnit dvě podmínky. Prvou je nebezpečnost stavby pro okolí tím, že hrozí její zřícení. Druhou je trvání tohoto nebezpečí i přes výzvu vlastníkovu stavby k odstranění závadného stavu stavby. S tímto výkladem aplikovaného ustanovení se soud s výhradou níže provedené korekce ztotožňuje, neboť třebaže v § 135 odst. 1 stavebního zákona je upravena pouze podmínka první, ze systematického výkladu tohoto ustanovení, ve spojení s obecně aplikovatelnou zásadou přiměřenosti zásahu veřejné moci do ústavně zaručených práv (vyjádřena např. v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu), je třeba z odst. 2 téhož ustanovení dovodit druhou podmínku, a sice že stávající stav již nelze řešit provedením nutných zabezpečovacích prací. V této souvislosti je třeba zmínit, že k naplnění druhé podmínky nepostačuje, že stavební úřad nařídil provedení nutných zabezpečovacích prací a že je vlastník stavby neprovedl. Provedení nařízených zabezpečovacích prací je povinen zajistit v případě nedostatečného přístupu vlastníka stavby k řešení situace stavební úřad, což plyne z § 135 odst. 3 stavebního zákona. Nařízení neodkladného odstranění stavby přichází v úvahu pouze za situace, kdy je stavba v takovém stavu, že její zajištění prostřednictvím zabezpečovacích prací již vůbec nepřichází v úvahu. Jde tedy o krajní prostředek k řešení již nezvratného stavu stavby, nikoliv o sankci za nepodrobení se rozhodnutí o nařízení nutných zabezpečovacích prací.
21. Stavební úřad nařídil bezodkladné odstranění stavby podle § 135 odst. 4 stavebního zákona. V odůvodnění uvedl, že na základě místního šetření ze dne 13. 12. 2016 zjistil, že se stavba stala zbořeníštěm, již neplní funkci, ke které byla zřízena, a jako rodinný dům přestala existovat. U zbylých částí hrozí zřícení a tím jsou ohroženy životy lidí a zdraví osob a zvířat, neboť stavba není nikterak oplocena ani bezpečně zajištěna proti vniku osob a zvířat. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stručně uvedl, že obě podmínky k nařízení odstranění stavby jsou splněny, neboť stavba je nebezpečná pro své okolí a žalobci neuposlechli výzvu stavebního úřadu a nezjednali nápravu.
22. Předpokladem pro řádné posouzení věci je správné a úplné zjištění skutkového stavu. K tomu je zapotřebí, aby správní orgán provedl veškeré důkazy, jimiž osvětlí všechny skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Za tím účelem má správní orgán povinnost shromáždit veškeré potřebné podklady (§ 50 odst. 3 věta druhá správního řádu). Tyto podklady pak vyhodnotí samostatně i v jejich vzájemné souvislosti a vyvodí z nich závěry. V případě, že učiněné závěry logicky vyplývají ze shromážděných podkladů, lze mít zjištěný skutkový stav za správný. Případné rozpory plynoucí ze shromážděných podkladů je třeba vypořádat.
23. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel z posouzení stavu stavby z roku 2013, fotodokumentace založené ve spise a z vyjádření osoby zúčastněné na řízení k odvolání žalobců. Z popsání skutkového stavu a obsahu správního spisu plyne, že žalobcům bylo v rámci odlišného správního řízení dne 30. 8. 2016 usnesením č. j. 736/2013-8/M nařízeno zjednatí nápravy a provedení řádné údržby stavby spočívající v odstranění zřícených částí komína a střechy a bezpečném zajištění veškeré zbylé konstrukce stavby. Následně výzvou ze dne 16. 12. 2016, č. j. 1-1598/2016-2/M, byli žalobci stavebním úřadem vyzváni k bezodkladnému zastavení prací, neboť započali s realizací stavebního záměru bez příslušného stavebního povolení tím, že začali dláždit příjezdovou komunikaci. Ihned poté jim stavební úřad nařídil odstranit zbořeníště stavby,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

neboť žalobci započali s odstraňováním stavby bez příslušného povolení. Žalovaný k tomu dodal, že podmínky k nařízení bezodkladného odstranění stavby byly splněny, neboť žalobci přes výzvu neodstranili závadný stav. Tento svůj závěr ovšem nijak neodůvodnil, není tedy zřejmé, co přesně žalobcům vytýká. Obsahem spisů je doloženo, že poté, co došlo ke zřízení střešní konstrukce a stropů a bylo nařízeno provedení nutných zabezpečovacích prací, byla jejich podstatná část ze strany žalobců provedena. Samotné řízení o nařízení nutných zabezpečovacích prací bylo usnesením ze dne 19. 12. 2016 zastaveno. Třebaže stavební úřad vyzval žalobce k zastavení stavebních prací směřujících k dosud nepovolené změně stavby, nikoliv tedy k zastavení nutných zabezpečovacích prací, přesvědčivě se nevypořádal s argumentací žalobců, že navezení šterku na tu část pozemku ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, k níž mají žalobci zřízeno věčné břemeno jízdy a chůze, je nezbytným opatřením, které má umožnit dokončení zabezpečovacích prací. Jakkoliv se výzva k zastavení stavebních prací týká prací souvisejících se změnou stavby, fakticky tím dle tvrzení žalobců bylo překáženo provedení zabezpečovacích prací. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobci započali provádět nepovolenou stavbu tím, že vydláždili příjezdovou cestu k domu. Pouhé převzetí části vyjádření osoby zúčastněné na řízení o libovůli žalobců spočívající ve vyštěrkování cesty není dostatečným odůvodněním. Stejně tak se žalovaný nevypořádal s tím, že z přiložených fotografií neplyne, že by střecha byla odstraněna na začátku listopadu 2016 a cesta byla vyštěrkována až na začátku prosince 2016, jak uvedla osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření. Pakliže žalovaný vycházel z fotografií, které jsou součástí spisu či vyjádření osoby zúčastněné na řízení, bylo jeho povinností se s nimi v odůvodnění rozhodnutí vypořádat. Z fotografií však nelze jednoznačně učinit závěr, že vyštěrkování cesty bylo provedeno až po dokončení zabezpečovacích prací, resp. že toto opatření nesměřuje k vytvoření podmínek pro dokončení zabezpečovacích prací, neboť na fotografiích z listopadu je stavba zachycena z jiného úhlu než na fotografiích z prosince. Odůvodnění rozhodnutí musí obsahovat nejen souhrn podkladů, ze kterých správní orgán vycházel, ale také zjištění, která z nich vyvodil a proč. Takové úvahy však napadené rozhodnutí zcela postrádá. Pakliže tedy žalovaný měl libovůli žalobců za prokázanou, měl v odůvodnění uvést, z čeho toto jeho přesvědčení plyne, a odůvodnit, proč je to podstatné pro posouzení věci.

24. Z výše uvedených skutečností ve spojení s nedostatečným odůvodněním dílčích závěrů žalovaného plynou pochybnosti o logické správnosti úsudku žalovaného, tedy že žalobci řádně nesplnili rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení nutných zabezpečovacích prací. Žalovaný se nijak nevypořádal ani s tím, jaký dopad na povinnost provést zabezpečovací práce má skutečnost, že řízení o nařízení nutných zabezpečovacích prací bylo zastaveno. Toto usnesení o zastavení řízení je přitom postaveno na zcela pomýleném závěru správních orgánů, že pro další vedení řízení dle stavebního zákona je významné, zda stavba nadále vykazuje znaky, které jsou podle civilního práva určující pro existenci stavby jakožto samostatného předmětu soukromoprávních vztahů. Závěr žalovaného, že žalobci bezdůvodně neprovedli nařízené zabezpečovací práce, není přesvědčivý. Otázkou, zda lze stavbu ještě reálně zajistit provedením zabezpečovacích prací, nebo zda již přichází do úvahy pouze její odstranění, se ani jeden ze správních orgánů vůbec nezabýval. Pro posouzení této otázky je přitom bez významu, zda je stavba ve smyslu § 2 odst. 3 a 4 stavebního zákona stále ještě samostatným předmětem soukromoprávních vztahů, nebo zda již jako samostatný předmět soukromoprávních vztahů zanikla a stala se součástí pozemku. Stejně tak je bez významu, zda stavba může vzhledem ke svému aktuálnímu stavebně-technickému stavu a provedení sloužit svému účelu. Významné naopak je, zda

vlastník stavby poctivě činí kroky k údržbě či změně stavby, zda pro tyto účely lze zachovat a využít prvky stávající stavby a prozatímně je zajistit, aby neohrožovaly okolí. V těchto ohledech je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

25. Napadené rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů též ve vztahu k závěru o splnění podmínky první, tedy že stavba hrozí zřícením, v důsledku čehož jsou ohroženy životy osob nebo zvířat. Žalovaný při posuzování této otázky vycházel z posouzení stavu stavby z roku 2013, ve kterém odborníci na posuzování staveb uvedli, že stavba hrozí zřícením, neboť konstrukce stropu a krovy jsou silně narušeny, stejně tak byly neodvratně narušeny konstrukce celé stavby. Žalovaný však vydal napadené rozhodnutí v roce 2017 za zcela jiných podmínek, než k nimž se vztahuje posouzení stavu stavby z roku 2013. Z fotografií je zřejmé, že v prosinci roku 2016 již stavba nemá strop ani krovy a podstatná část zdí také chybí. K posouzení stavu stavby a jejího nebezpečí pro okolí si žalovaný neobstaral aktuální podklady. Poukázal pouze na to, že stav stavby se oproti roku 2013 ještě zhoršil. To jistě platí při posuzování stavu stavby jako celku, neboť část stavby se zřítla, z čehož ovšem nelze automaticky dovodit, že v důsledku toho je hrozba zřícení zbytku stavby ještě naléhavější. Naopak, posouzení stavu stavby z roku 2013 hodnotí jako hlavní příčinu hrozby zřícení stavby stav střešní konstrukce a stropů. Tyto konstrukční prvky se však již v roce 2016 zřítily a byly žalobci odstraněny. Bylo tedy třeba posoudit stav zbývajících konstrukčních prvků (tedy prakticky jen obvodových zdí), které se plně obnažily, a odborně zhodnotit nebezpečí jejich zřícení, stejně jako možnost jejich zajištění provedením zabezpečovacích prací (viz výše). Jelikož žalovaný ani stavební úřad neměli k dispozici aktuální stavebně-technické posouzení torza stavby, nemohou jimi vydaná správní rozhodnutí vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu. Odůvodněním rozhodnutí se zajišťuje, aby byl adresát veřejné moci odpovídajícím způsobem seznámen se skutkovými a právními závěry správního orgánu v jeho věci (viz rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73). Pakliže z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani ze spisového materiálu neplynou závěry, ke kterým dospěly správní orgány, je takové rozhodnutí zatíženo vadou.
26. Součástí první podmínky plynoucí z § 135 odst. 1 stavebního zákona je to, že v důsledku hrozby zřícení stavby je ohrožen život osob a zvířat. Žalobci poukazují na to, že jelikož nejsou vlastníky pozemku pod stavbou ani v jejím bezprostředním okolí, není v jejich možnostech zajistit, aby lidé či zvířata nevstupovali do bezprostředního okolí stavby. Žalovaný se s touto argumentací, s níž souvisí nedostatek součinnosti poskytované žalobcům osobou zúčastněnou na řízení, která je vlastníkem pozemku, nijak nevypořádal. Omezil se na tvrzení, že stavba se nachází na veřejném prostranství, které je jako takové přístupné bez omezení každému. To jistě platí v situaci, kdy stavby nacházející se na veřejných prostranstvích nevykazují žádné závady. Veřejné užívání, které je spojeno s institutem veřejného prostranství, ovšem nevylučuje, aby byla provedena opatření směřující k ochraně osob a zvířat, tedy aby byl zamezen vstup veřejnosti na část veřejného prostranství (zcela běžně např. dochází k záborům veřejného prostranství pro tzv. předzahrádky restauračních zařízení nebo pro zřízení placených či jinak vyhrazených parkovacích stání, které vylučují užití části veřejného prostranství veřejností). Tvrzení žalovaného, že vymezení bezpečnostního koridoru v okolí stavby je vyloučeno z důvodu, že se kolem stavby nachází veřejné prostranství, je nesmyslné a svědčí o neschopnosti žalovaného vykládat jednotlivé právní instituty v jejich souvislostech, zejména tedy systematicky a teleologicky.

27. Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud jde o posouzení naplnění jednotlivých podmínek pro aplikaci § 135 odst. 1 stavebního zákona. Tato nepřezkoumatelnost brání soudu věcně se zabývat žalobními body, jimiž žalobci zpochybňují naplnění podmínek pro nařízení odstranění stavby.
28. Žalobci dále poukázali na to, že ačkoliv je stavebnímu úřadu umožněno provést v rámci správního řízení nezbytné kroky ke zjištění skutkového stavu věci, nebylo jim ze strany správního orgánu umožněno se k dané věci jakkoliv vyjádřit ani jim nebyly sděleny výsledky provedeného místního šetření před vydáním rozhodnutí. Stavební úřad tak neumožnil žalobcům se jakkoliv vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Žalobcům je nutno dát za pravdu v tom, že stavební úřad je nepřizval k provádění místního šetření dne 13. 12. 2016, ani jim nedal možnost vyjádřit se ke shromážděným podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Argument žalovaného, že správní orgán odpovídá za řádné zjištění skutkového stavu a sám rozhoduje, jaké důkazy za tím účelem provede, nijak nelegitimizuje porušení procesních práv žalobců. Stavebnímu úřadu zcela jistě nic nebránilo v tom, aby k účasti na místním šetření, které je v daném případě svojí povahou kontrolní prohlídkou stavby dle § 135 odst. 4 stavebního zákona, vyzval žalobce, jak to předpokládá § 133 odst. 4 stavebního zákona. Ustanovení § 135 odst. 5 stavebního zákona, podle něhož stavební úřad postupoval, neumožňuje neaplikovat § 36 odst. 3 správního řádu, tedy upustit od vyrozumění účastníků řízení o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a poučení o právu vyjádřit se k nim. Soud vzal nicméně rovněž v úvahu, že správní řízení probíhá ve dvou stupních, přičemž vady řízení před správním orgánem I. stupně lze odstranit v řízení o odvolání. Žalobci byli seznámeni s výsledkem kontrolní prohlídky provedené dne 13. 12. 2016 prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. Předmětem kontrolní prohlídky byla stavba ve vlastnictví žalobců, lze tedy předpokládat, že stav stavby je žalobcům dobře znám, resp. je v jejich možnostech se s jejím stavem seznámit, aniž by museli využít součinnosti se stavebním úřadem. Pakliže žalobci chtěli ke zjištěnému skutkovému stavu, jenž se podává z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, cokoliv namítat, měli tak učinit v odvolání. S podklady rozhodnutí se žalobci i v této fázi řízení mohli seznámit nahlédnutím do spisu. Ačkoliv je tedy třeba dát žalobcům za pravdu, že stavební úřad nesplnil své procesní povinnosti dané mu zákonem, což vedlo ke zkrácení žalobců na jejich procesních právech, nemají tyto vady řízení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobci mohli svá procesní práva realizovat po vydání rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobní bod není důvodný.
29. Vzhledem k tomu, že předmětem napadeného rozhodnutí je odstranění stavby, nemohl se soud nad rámec úvah potřebných pro posouzení zákonnosti postupu správních orgánů ústíciho v nařízení odstranění stavby zabývat zákonností těch úkonů stavebního úřadu, které byly učiněny mimo rámec tohoto řízení. Soud se neztotožnil s východiskem argumentace žalobců, že stavební zákon je procesním právním předpisem, jenž je třeba aplikovat tak, aby bylo ochráněno jejich ústavně zaručené vlastnické právo. Sám stavební zákon je hmotněprávním i procesním předpisem, který obsahuje veřejnoprávní regulaci vlastnického práva v oblasti výstavby a užívání pozemků. Pokud jsou splněny podmínky § 135 odst. 1 stavebního zákona, jak byl výše soudem vyložen, je povinností stavebního úřadu rozhodnout o odstranění stavby. Toto ustanovení není v rozporu s čl. 11 Listiny a ústavně zaručenou ochranou vlastnického práva, neboť jde o opatření ve veřejném zájmu (k tomu viz § 132 odst. 2, 3 a 5 stavebního zákona). Nařízení odstranění stavby dle § 135 odst. 1 stavebního zákona je následkem toho, že vlastník stavby v rozporu s čl. 11 odst. 1 Listiny, podle něhož vlastnictví zavazuje, neplnil své povinnosti dle § 154 odst. 1 písm. a)

stavebního zákona. K námitce, že postupem správních orgánů došlo k porušení základních zásad stanovených správním řádem, soud uvádí, že takto obecně formulovaná námitka nesplňuje vzhledem k své naprosté nekonkrétnosti požadavky kladené na formulaci žalobních bodů (viz rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Soud se jí proto nezabýval. Dále soud podotýká, že pokud se žalobcům zdálo být správní řízení zdlouhavé a špatný technický stav stavby dávají za vinu správním orgánům, mohli požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohli žalobci podat žalobu na ochranu proti nečinnosti. K provádění údržby stavby není zapotřebí územní rozhodnutí ani stavební povolení či ohlášení stavby [§ 79 odst. 6 a § 103 odst. 1 písm. c) stavebního zákona].

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

30. Z výše uvedeného plyne, že žalobou napadené rozhodnutí je v mnoha aspektech nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nevychází z řádně zjištěného skutkového stavu, jenž přitom vyžaduje rozsáhlé doplnění. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).
31. Žalobci měli se svojí žalobou úspěch, a proto jim náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Účelně vynaložené náklady každého ze žalobců spočívají v zaplacených soudních poplatcích v celkové výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě). Žalobcům dále vznikly společné náklady spočívající v nákladech na zastoupení advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž odměna činí 4 960 Kč za každý úkon [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a náhradou hotových výdajů po 300 Kč za každý z úkonů (§ 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu). Odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů tak celkem činí 10 520 Kč. Jelikož je zástupce žalobců plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů žalobců i náhrada této daně, kterou je jejich zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů, ve výši 21 % z částky 10 520 Kč, tj. 2 209,20 Kč. Tyto společné náklady žalobců se mezi ně rozdělí rovným dílem, tedy náklady každého z nich činí 6 364,60 Kč. Každý ze žalobců tak má právo na náhradu nákladů řízení ve výši 10 364,60 Kč. Žalobcům vznikla poplatková povinnost za dva návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě a jejich zástupce sepsal první návrh na přiznání odkladného účinku žalobě jako součást žaloby a druhý návrh jako samostatný procesní návrh. Za účelný má soud pouze první z těchto návrhů (a v tomto rozsahu přiznal žalobcům náhradu nákladů řízení), neboť potřeba sepsat druhý, samostatný návrh na přiznání odkladného účinku a vznik další poplatkové povinnosti žalobců je výlučným důsledkem toho, že první návrh nebyl osvědčen předložením kopie napadeného rozhodnutí, kterou je třeba dle § 71 odst. 2 s. ř. s. přiložit k žalobě. Druhým návrhem tedy žalobci sanovali formální nedostatky návrhu prvního, náklady spojené s tímto návrhem tak nelze mít za účelné, a to bez ohledu na skutečnost, že tomuto návrhu soud vyhověl. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobců Mgr. Jiřího Kokeše (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

32. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v tomto řízení žádnou povinnost neuložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.